

Artur Saurí: el professor universitari i el cap d'estudis; el company i el mestre

Ferran Sicart i Ortí

Director general de Política Financera de la Generalitat de Catalunya

És per a mi una gran satisfacció, i em fa una il·lusió personal molt gran, el fet d'haver estat cridat a glossar alguns aspectes de la figura d'Artur Saurí, aquest vespre, a la Societat Catalana d'Economia.

Em toca exercir una representació, formalment no delegada, d'un grup molt gran d'economistes que, en diferents moments al llarg dels darrers més de quaranta anys, havíem treballat a les ordres d'Artur Saurí.

Començaré pel final, per dir que Artur Saurí ha estat per a mi, i per a molts dels avui aquí presents, i encara més pels que hem treballat directament amb ell, a més d'un company, sobretot, un mestre. Aquesta figura va molt més enllà de la direcció del treball, de l'ampliació de les conclusions de les anàlisis, de l'ajut en les fonts bibliogràfiques, i abasta la transmissió de l'experiència, l'obertura de nous horitzons i el fet de convertir-se en un referent al qual recórrer permanentment en molts aspectes.

En Saurí ja era una persona força coneguda en la Catalunya dels anys seixanta i setanta. Jo, tot i que abans ja havia sentit a parlar d'ell, vaig tenir la sort de conèixer-lo l'any 1975, en entrar a treballar al Servei d'Estudis de Banca Catalana, en la Unitat d'Anàlisis Monetàries i Financeres que aleshores dirigia Lluís Armet i que, uns anys després, vaig compartir amb Antoni Castells.

Des que el vaig conèixer vam compartir vuit anys d'estreta i agradable relació professional, i els mateixos i vint-i-cinc més d'amistat.

Artur Saurí ens portava entre deu i quinze anys a gairebé tots. Era, per tant, de la generació anterior, però només la més gran experiència el delatava. Era, en tot, un més de nosaltres, disposat sempre a ajudar-nos, aportant-nos la seva visió i contribuint als sempre difícils temes de seleccionar les línies de treball a seguir i d'afinar i aprofundir en les conclusions dels temes que ens plantejàvem.

En aquell moment, el Servei d'Estudis de Banca Catalana, que ell va dirigir sempre, era tota una institució entre els economistes del país. Va ésser per a tots nosaltres una escola, de la qual tots hem tret profit en els diferents camps de la vida professional que hem seguit. En el moment en què en Saurí ens va in-

corporar al seu equip, gairebé ningú de nosaltres no havia fet coses significatives —molts de nosaltres ni tan sols coses— en el món professional o acadèmic, però ell va aconseguir que, en conjunt, poguéssim acabar mantenint un nivell d'anàlisi i de reflexió en les nostres publicacions que va constituir un referent en l'economia del país.

No puc deixar de recordar amb nostàlgia el paper destacat que els estudiants van tenir en el Servei d'Estudis. Molts van ser els que van treballar braç a braç amb nosaltres, i encara avui me'n trobo a diferents llocs que em porten un record molt agradable d'aleshores.

Els que en la vida professional posterior a la nostra estada al Servei d'Estudis ens hem dedicat a les finances, com jo mateix, hem tingut la sort d'aprendre d'ell en aquest camp, en el qual era especialment expert. No exagero si dic que era una de les persones amb més coneixements sobre finances de les que he trobat al llarg de la meua vida.

La seva empremta es pot trobar en una llarga sèrie d'articles sobre aspectes del sistema financer espanyol i sobre el d'altres països, escrits per tots nosaltres, i sota la seva inspiració, a la *Revista* de Banca Catalana. No va ser mai, tanmateix, una revista de tema monogràfic. Hi eren presents des de la demografia, els sectors productius, el territori, les finances públiques, etc., i es tractaven de

cobrir, amb una anàlisi rigorosa, les carències informatives i analítiques presents en el context de l'economia catalana.

Al final del camí, més de trenta anys de la *Revista de Banca Catalana* (1967-1998), que ell va dirigir sempre, i més d'un centenar de llibres publicats, donen fe de la seva tasca, i van contribuir a emplenar molts buits en el coneixement econòmic del país i a donar les eines per a la reflexió global.

Va comandar el servei d'estudis més important de Barcelona, quan Barcelona podia ser considerada la ciutat dels serveis d'estudis. De memòria, i només en el sector bancari, en compte vuit en funcionament simultani.

Ara bé, eren uns altres temps. El sistema financer ha canviat molt. Hem passat, des de la primèria dels setanta, de tenir cent set bancs en funcionament a tenir-ne setanta, i de tenir vuitanta-dues caixes d'estalvi a tenir-ne només quaranta-cinc. I no és en va que el marge ordinari de les entitats ha passat del 4,20 % al 2,36 % en el mateix període.

Hem de tenir present, tanmateix, que, tot i la seva importància, l'obra d'en Saurí no queda només en el Servei d'Estudis. La seva obra som la gent que hem passat per allà i que assumim diverses responsabilitats en el món empresarial, en les finances, en la política o en l'administració pública, o en el món acadèmic. Des de sempre, el Servei d'Estudis va ser una font d'economistes ben formats que anaven a parar a diferents llocs de l'activitat del país. La diàspora més accentuada dels anys vuitanta ens va portar a molts a seguir la nostra activitat fora del Servei d'Estudis, però amb l'empremta que el treball fet aleshores ens havia deixat.

No hem d'oblidar que en Saurí va mantenir sempre la seva inquietud intel·lectual en el terreny acadèmic. Col·laborador en el departament del professor Sureda, membre actiu amb el professor Sardà Dexeus des de la fundació de la Universitat Autònoma els anys setanta, que després ha conegut un importantíssim desenvolupament, i professor durant molts anys de sistema financer espanyol, una activitat que va mantenir fins als darrers moments de la seva vida.

Què destacaria d'en Saurí, ara que m'adono que l'hem perdut per sempre? En l'àmbit humà, una bonhomia inimaginable, un fi sentit de l'humor, una ironia anglesa, gairebé nativa, i una disposició permanent a ajudar-nos i a donar-nos la seva visió de qualsevol cosa. Professionalment, una gran experiència, basada en el seu pas per Londres, en els seus molts anys en el món bancari, en la seva experiència docent i en la seva constant lectura de les publicacions angleses. Tot això acompanyat, però, d'una modèstia i una generositat extraordinàries, que el feien un referent i un ajut sempre a punt per a qualsevol cosa en la qual pogués col·laborar.

Per mi va aconseguir una unanimitat que rarament es dóna, i és que tots hem parlat bé d'ell sempre.

Al llarg de la vida hi ha persones, no són gaires, que notes que t'han influït, de les quals has après, en les quals moltes vegades penses, tot dient-te: «Com enfocaria ell aquest tema?», i de les quals recordes moltes vivències. En definitiva, les que ens han donat un mestratge. Artur Saurí ha estat clarament per a mi, i jo crec que per a molts dels que hem treballat amb ell al llarg de la vida del Servei d'Estudis, el que en diem *un mestre*.